

RECORDER

BJÖRK

Utopia

(One Little Indian, 2017)

ELEKTRONIK-EXPERIMENTÁL

/ Björk a korábbi élettársával, Matthew Barney képzőművész-filmrendezővel való szakítását feldolgozó 2015-ös *Vulnicura* borítóján mélyfekete latex ruhában áll és mellkasán vaginára emlékeztető sebhely tátong. Az új album első nyilvánosságra hozott dala, a *The Gate* épp ezt a sebhelyet helyezi a középpontba és teszi meg a továbblépés kezdőpontjának, az újonnan megszülető érzések kapujának. Ebből is látszik, hogy Barneyval való viharos szakításának hullámai még mindig nem múltak el nyomtalanul, sőt az *Utopián* is többször előkerül az egykori élettárs alakja. Ugyanakkor az előző lemez nagyon is konkrét tematikája – a személyesség megtartása mellett – mostanra egyetemessé és már-már a befogadhatóság határát súrolóvá táglott. Ugyanis Björk egykori kapcsolata csak kiindulópont valami jóval nagyobb szabású, szerteágazó gondolatfolyam kifejezéséhez, amelyben a nőiséget, a szexualitást, a modern kapcsolatokat, a bennünk rejlő zsigeri ösztönöket és az ember bolygón betöltött szerepét próbálja megragadni az izlandi csodabogár. Björk mint lánya jövőjéért aggódó anya (*Tabula Rasa*), Björk mint elhagyott szerető (*Loss*), Björk mint harcos feminista (*Sue Me*), Björk mint törekény emberi lény, aki a nagy erdei séta közben megtalálja lelki békéjét és egyútté válik a természettel (*Claimstaker*) – csak néhány az egyértelműen felmerülő szerepek és értelmezési lehetőségek közül. Mindezt az Arcával közösen szerzett, egyszerre mitikus és futurista elektronikus zenei rétegek takarják be és teszik még a sötét tónusú *Vulnicura*hoz képest is megterhelő hallgatnivalóvá. Míg utóbbi album a maga súlyos és szívzaggató valójában is letisztult zeneiségű volt, addig az *Utopián* néha három-négy szinten halmozódnak egymásra a szabadon áramló

BJÖRK

melódiai és ütemek, köztük madárhangok, vonósok, egy izlandi fuvoalaegyüttes játéka, Arca hol sejtelmes, hol megrázó szintetikus alapjai, sőt még hárfá és cselló is előkerül, hogy Björk szokás szerint szabadon cikázó vokáltémáiról ne is beszéljünk. Szinte kínos leírni, de muszáj, az *Utopia* értékeit tényleg csak akkor lehet felfedezni, ha teljes odaadással és nyitottsággal hallgatjuk és még úgy is igazi kihívás. Viszont nem Björkről lenne szó, ha nem lenne képes még ezzel a csapongó, kimerítő és roppant sűrű anyaggal is megrázni, felemelni, könnyeket előcsalni és mindenekelőtt gondolkodásra készíteni. *Csada Gergely*

KULCSDAL *The Gate*

8.5/10

ECCA VANDAL

Ecce Vandal

(Dew Process, 2017)

INDIEPOP | ELEKTROPUNK

/ Ecce Vandal szülei Sri Lankáról származnak, ő Dél-Afrikában született, a család azonban egy idő után átköltözött Ausztráliába, Ecce Vandal már ott nőtt fel. 2014-ben tűnt fel először közreműködőként, debütáislemeze 2015-ös, első, ötszámú EP-je 2016 lelegején jelent meg *End Of Times* címmel. Grúvos punkrockos dalok szerepelnek rajta, amelyekbe helyenként bekúszi egy kis zinti – inkább dühös kitérés, mint crossover pop az anyag, bár ebben, az október végén (csak Ausztráliában) megjelent bemutatkozó albumra átkerült címadó dalban már nagy potenciál villan meg. Semmi különös tehát a sztori, de elé

egyszer meghallgatni ezt az egyenpoptól távol eső, mégis nagyon fülbemászó, címnélküli LP-t, hogy ne sok kétségünk legyen afelől, hogy hallunk még a nagyon is különleges előadóról. Sőt, eléggé biztos vagyok benne, hogy amikor jövőre nemzetközi terjesztésben is kijön majd az album, az ideai ausztrál vinylnyomatok ára az egekbe szökik. Azt pedig csak remélni lehet – vagy elképzelni: milyen jó lenne – hogy ez a fajta életteli, energetizáló popzene lemossa Max Martinék szinte már elviselhetetlen, patikamérlegen kimért, szégyenletes stílusgyakorlatait. Merthogy Ecce Vandal nagyjából azt az iskolát képviseli, amit Santigold teremtett meg 2008-as első lemezével, vagy azt a világot hozza, amit Grimes is elektronikát és gitárzenét keresztező legutóbbi albumán. Vandalnál egyértelműbb a punkrockos múlt, abból kiindulva fuzionál indie-rockot new wave-vel, electropunkkal, változatos, de sosem túl trendi tánczenei ritmusokat és hangzásokat nyers szövegekkel úgy, hogy a dallamérzékenysége mindvégig előtérben marad. A lemez első fele inkább a horzsoló partyrocké, a második inkább a változatos indiepopé, de a színvonal végig kiegyenlített, 2017 egyik legjobb popalbuma ez. Az pedig még inkább kiemeli a tömegslágerzene egysíkúságából, hogy politikai, társadalomkritikus dalszövegeket énekel Ecce, debüt EP-jén például alaposan osztotta a szexuális ragadozókat és az áldozathibáztatókat – közel két évvel a mostani botrányok előtt. A noisettes-es Shingai Shoniwa énekével is rokonságot mutató Ecce Vandal a *Prince Of Living* című dalához megnyerte vendéghangnak a refusedos Dennis Lyxzént és az egykori letlive.-es Jason Butlert, azaz a poszthardcore talán két legnagyobb énekeslegendáját. Igen, ez pontosan jelzi a produkció rangját.

Dömötör Endre

KULCSDAL *Your Way*

9/10

ECCA VANDAL

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

CHARLOTTE GAINSBOURG

CHARLOTTE GAINSBOURG

Rest

(Because Music, 2017)

MELANKODISZKÓ POPFUNK

Charlotte Gainsbourg új lemeze pont olyan, mint amit a borítója

is sugall. Egyszerre törékeny, drámai és komor (hiszen részben féltestvére, Kate Berry pár évvel ezelőtti halála ihlette a dalokat), közben viszont erőteljes és dögös. A néha egy számon belül is felváltva szóló francia és angol szövegek ugyanis funkos, diszkós alapokat kaptak, méghozzá nem is akármilyen segítőktől. Connan Mockasin és a remek hangszereleést biztosító Owen Pallett mellett Paul McCartney is feltűnik társszerzőként, de a csúcs mégis a Daft Punk egyik felével, Guy-Manuel de Homem-Christóval közösen szerzett gyönyörű címadó dal. A hamisítatlan french touch (a lá SebastiaN) még mindig működik. *Csada Gergely*

KULCSDAL Rest

9/10

GOLDEN TEACHER

No Luscious Life

(Golden Teacher, 2017)

LEFTFIELD DISCO DUBHALL-BEATHOUSE

Szinte nincs sztorija a Golden Teachernek. Persze, ha tudjuk, hogy glasgow-iak, és halljuk a zenéjüket, akkor már mi is tudunk faragni nekik egyet. Aminek természetesen JD Twitch, a helyi „mindent bele!” jözenés Optimo dj-producercduó egyik fele a főszereplője. Naná, hogy tényleg ő indította utnák a társaságot az

általá 2013-tól kiadott 12"-kel, EP-kkel. Az első rendes nagylemez nem keres új utakat, az eddigiek párлата. Diszkó, house, afrobeat, dub, dancehall, krautrock, politikus punkfunk, a zenemánias LCD Soundsystem/!!!-vonal primkó, de ellenállhatatlan keveréke. Oké, értem én, hogy ez sokaknak már túl sok a jóból, de nekünk kevesebbeknek ez nem kevés.

Dömötör Endre

KULCSDAL Sauchiehall Withdrawal

8.5/10

JULIEN BAKER

Turn Out The Lights

(Matador Records / Bertus, 2017)

DALSZERZŐ-ELŐADÓ

A szólóelőadóként két éve a semmiből feltűnt Julien Baker több szempontból

szöges ellentéte a húsz éve tökélyre fejlesztett, hamar unalmassá váló „elhagyott a csajom” emotoposz-sztereotípiáknak. Egyrészt nő, és ők még a javuló arányok ellenére is eléggé alulreprezentáltak a műfajban, másrészt pedig büszke homoszexualitására, egyben déli származására és konzervatív kereszténységére is. Így új lemezén, ha azt halljuk, hogy *Hol van Ő*, akkor általában hitbéli bizonytalanságra kell gondolnunk. Őszintén crescendo sincsenek, csak némi gitár/zongora festi alá hangját, amit viszont ha kiereszt a dalok vége felé, egy pillanatra azért úgy érezheted: egyszer úgyis minden rendbe jön. *Mika László*

KULCSDAL Appointments

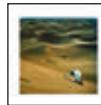
8.5/10

BAXTER DURY

Prince Of Tears

(Heavenly / [PIAS], 2017)

SZINTIFUNKOS INDIEPOP

Az alma nem esett messze a fájától esete a zenei és filmes szakmában

nagyobb hátrány, mint más területen, hiszen a nyilvánvaló láthatóság miatt könnyen túl nagyra növelt legendához kell felnőnie a gyerekek generációjának. Ilyen Dury esete is, pedig lan fia, Baxter már húszévesen, 2002-ben kiadott első lemezével bizonyította, hogy önmaga jogán is figyelemre érdemes (úgy pláne, hogy pubrock/new wave-klasszis apja életrajzi filmjéből tudjuk, mennyire nehéz gyermekkorra volt). Mostani ötödik albumán is járja tovább saját útját, ami a szintis, funkos indiepop szórakoztató továbbgondolása szarkazmussal, az előző albumokhoz képest több lüktetéssel. *Dömötör Endre*

KULCSDAL Miami

8/10

LEAN YEAR

Lean Year

(Western Vinyl, 2017)

FOLKOS SLOWCORE

Mikrotörténet: Rick Alverson a kilencvenes években a Drunk, a kétezres

években a Spokane nevű csendes (sikerű) folkos slowcore zenekarokat vezette, aztán 2007-től film- (*The Comedy, Entertainment*) és kliprendezéssel (Sharon Van Etten, Angel Olsen, Oneohtrix Point Never) foglalkozott. Filmesként megbecsültebb, mint zenészként volt, most mégis új zenekart alapított, mégpedig egy egyetemi tanárral, Emilie Rexelszel, aki feladta korábbi állását a kreatív karrierért. Ha jól veszem ki a sajtóanyagból, ők az életben is egy pár, de mást persze a rendkívül halk, intim dalok sem sugallnak. Mikroszkóp alatt azért megmozdul ez az alig változó zenei világ: minimalista folk és

telített ambient kereszteszódik, úgy, hogy mindegyik dalban akad valami felerősödő színesítés a megejtő szépségű ének mellé. Téli estékre tökéletes. *Dömötör Endre*

KULCSDAL Come And See

9/10

CONVERGE

The Dusk In Us

(Because Music, 2017)

METÁLÓS HARDCORE NOISE ROCK

A Converge mára több mint zenekar, a kurrens extrémzenei színtér

megkerülhetetlen intézménye, amelynek üzemeltetői önnön jogukon is kulcsfontosságú zenészek. Együtt pedig még mindig úgy tudják lépárolni a metálós hardcore vérgőzét törékeny szépséggé, ahogy senki más a szcénában. *A The Dusk In Us* nem is ezért okoz meglepetést, hanem mert ennyire zsigeri, tisztán szóló, helyenként még a Slayer és a The Jesus Lizard örökségét is megidéző lemezt nem hallhattunk tőlük. Ritka, hogy a kilencedik lemez lesz egy zenekar életművének egyik csúcsa, de most ez a helyzet. *Kollár Bálint*

KULCSDAL Reptilian

8.5/10

BIBIO

Phantom Brickworks

(Warp / Neon Music, 2017)

HAUNTOLOGY-MBIENT

A „hauntology” kifejezés jelentéséről már sajnos nem tudjuk

megkérdezni Jacques Derridát vagy Mark Fishert, helyettük Burial, William Basinski és a Boards Of Canada lemezei próbálják megragadni azt. Bibio legújabb albuma mégis Aphex Twin *Selected Ambient Works*-eit idézi a leginkább: rég elfeledett brit tájakat, üres kápolnákat és elárasztott falvakat. Ahogy visszatér önmagába minden egyes loop, úgy kopik le minden

emlék e fiktív fényképekről, elmúlás és hamis nosztalgia érzetét hagyva maga után.

Salamon Csaba

KULCSDAL *Capel Celyn*

8.5/10

CALL SUPER

Arpo

(Houndstooth, 2017)

IDM **AMBIENT**

Joseph Richmond-Seaton, avagy Call Super idén már összehozta az év egyik legjobb mixlemezt (*Fabric 92*), az ősz elején relatíve váratlanul bejelentett második albumával pedig megteremtette magának az esélyt arra, hogy duplázzon a best of listákon. Az *Arpo* meglepően intim összeállítás lett: kicsi, halk hangkompozíciók matematikai egymásutánja, néhol jazzes hatásokkal, máskor a Warp legjobbjait megidéző mesterséges elektronikával. Az a fajta lemez, ami nagy momentumok híján nem gyakorol ránk azonnal erős benyomást, ugyanakkor hetekkel később rácsodálkozunk arra, hogy még mindig hallgatjuk. *Velkei Zoltán*

KULCSDAL *Arpo Sunk*

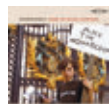
8.5/10

MORRISSEY

Low In High School

(étienné / BMG, 2017)

MOZ

A legutóbbi Mozzer-lemezen, az összehárfázott, -klarinétozott, -tangóharmonikázott, kicsit unalmaska és öreges *World Peace Is None Of Your Business*en még a számcímek sem igazán

csigázták fel a hallgatót, viszont ezen az újon a művész úr (aki semmilyen formában nem jelenik meg a borítón?!) már álló fasszal elemzi a közel-keleti helyzetet, ami a lírai színvonalat tekintve határozott előrelépést mutat. Azért aki a széles terpeszben előadott pubrock- és rockabilly-alapokra nyafogó, moralizáló és fontoskodó Mozt szereti (mint én), az most sem fog annyira örülni, mert kicsit sok a zongorázás, a klezmer meg a cha-cha-cha, és némi elektropopos színezést leszámítva nem nagyon van, ami ellenpontozná a folyamatos modoroskodást. De hát teljesen rossz Morrissey-lemez nincs, legfeljebb olyan, ami nem annyira érdekes. Mint ez. *Szabó Sz. Csaba*

KULCSDAL *Spent The Day In Bed*

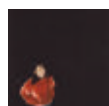
7/10

YAEJI

EP2

(Godmode, 2017)

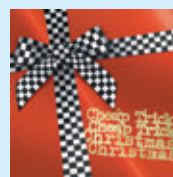
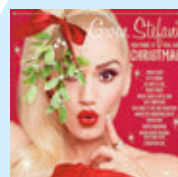
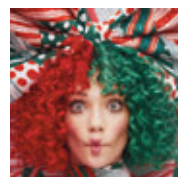
ALT R&B-S NEOHIPHOUSE **AMBIENT HOUSE**

Márciusi ep-jén yaeji még csak azért énekelt suttogva koreaiul, hogy senki se értse, másodikra is ötszámos kiadványán ez már magabiztos stílusselem. Zenéje egyszerű és letisztult, mégis olyan könnyedén hasít keresztül pop, hip-hop és (e)oulful house határain, mint az a visszafogott, koreai könyvtároslány, aki az esti izsgatás után eltévedve véletlenül átbringázik Szöulból New Yorkba. És ha már ott van, kér magának még egy Passion Fruit Martinit, és csendben végigcsápolja az estét. *Salamon Csaba*

KULCSDAL *Raingurl*

8/10

LEMEZEK KARÁCSONYRA

MODERN CSALÁDOKNAK TÖKÉLETES.

AZ IDEI ÜNNEPI SZEZON LEMEZTERMÉSÉNEK LEGNAGYOBB DOBÁSA SIA SAJÁTDALOS KARÁCSONYI ALBUMA. PERSZE NEM BIZTOS, HOGY A LEGJOBB IS EZ.

A karácsonyi lemezpiac közhe-lye nem az, hogy ez egy teljesen felesleges szegmens a popze- nében, hanem az, hogy a tény- leg értelmetlen, sematikus tömegtermelés közben mindig becsúszik egy-egy erős megold- ás is. **Sia** *Everyday Is Christmas* (Monkey Puzzle / Magneoton, 2017) című albuma akár lehetne is ilyen, legalábbis az intim kama- rapopos, downtempós dalkból nagy nemzetközi popsztárrá vált énekes-dalszerző-producer ese- tében már az ötletben komoly potenciál rejlik. És azt nagyjából az elvárásoknak megfelelően ki is aknázzák, azaz kapunk egy átlagnál jobb (Sia saját dalai), nagyvonalúan hangszerelt (Greg Kurstin volt a társpro- ducer), de a soul-os-csilingelő- boldogokvagyunk sémákon nem túllépő családi LP-t.

A Holidays Rule 2 (Capitol / Universal, 2017), mint azt címe ellentmondást nem tűrve közli, egy olyan válogatáslemez, amelynek volt már hasonló előzménye. A 2012-es, széles merítésű (soul, pop, jazz), jó ízlésű válogatást az indie-rockos Decemberists mindenese, Chris Funk állította össze, a mostanin már együttese is játszik (a Big Star kimagasló *Jesus Christ*jét, jól). Ez is meg-

bízható színvonalú, sokszínű kollektív, McCartney *Wonderful Christmas*time-ját az előző válogatás Shins-coverje után itt egy szupergrup (Macca, Roots, Jimmy Fallon) adja elő, U.S. Girls pedig a *Blue Christmas*ből csinál analógszintis csodát. Modern családoknak tökéletes ünnepi háttérzene.

Gwen Stefani tavalyi bukta- lemeze után belevág a kará- csonyibizniszbe: a *You Make It Feel Like Christmas* (Interscope / Universal, 2017) kockázatmen- tes, fúvósduós, agyonhasznált sztenderdeket sorakoztató anyag, jó énekekkel. Pasija, Blake Shelton nemcsak szerepel rajta egy duett erejéig, de ő is épp most adott ki egy karácsonyi albumot. Csekkolja, akinek arra van ingerenciája, számukra pedig biztos naggyon mókás lesz, ahogy a két ünnep között ök csekkolgtatják, hogy melyiküké- ből fogyott több.

A hetvenes-nyolcvanas évek fordulójának egyik legjobb powerpop-zenekara, a **Cheap Trick** nemcsak hogy aktív még, de *Christmas, Christmas* (Big Machine / Universal, 2017) című friss wallofsound-lemeze nagyon is szórakoztató. A rockos kará- csonyt kedvelőknek.

